దీపాలన్నీ చీకటి వుంటేనే ప్రకాశిస్తాయి!....సత్యంకి కావల్సినదీ శ్యామల సౌందర్యమే.... కొంచెం ఈ మెరుగు పోయాక శ్యామల ఎవరికి కావాలి?

స్నన్నగా వినిపిస్తూన్న సంగీతానికి క్రమంగా తెలివి వచ్చింది శ్యామలకి. ఒకసారి బద్ధకంగా వత్తిగిల్లి కళ్ళు మూసుకుని అలాగే పడుకున్నది మంచంమీద. కళ్ళు విప్పాలని అనిపించలేదు.... బాధ కలిగించే ఈ వాస్తవికతని చూడాలని శ్యామలకి అనిపించలేదు.

సంగీతం బాగుంది .... వీణానాదంలో ఎంత సౌందర్యం వుందని.... ఉదయం మరీ కోమలంగా, అందంగా వుంటుంది సంగీతం. ఉదయం మరీ సౌందర్యవంతంగా, దేవత్వంలా వుంటుంది వీణానాదం .... అలా అనుకుంది శ్యామల.

పచ్చటి పొలాల ఒడ్డున కూర్చుని, గట్లు కనిపించకుండా పెరిగిన ఆ మొక్కల వంక చూస్తూంది తను .... కళ్ళు చూడగలిగినంత మేర, మనసు ఊహించుకోగలిగినంత దూరం. ఆ పచ్చదనం ఎంతో హాయిగా వుంది .... చిన్న చిరుగాలులకి తలలు ఊపుతూ నృత్యం చేస్తూన్న ఆ మొక్కలతో తానూ కలిసి ఆడితే !....

కరిగిపోయింది కల. మళ్ళీ వీణానాదం....

మళ్ళా కరిగిపోయింది, నిజం మళ్ళా శ్యామల కరిగిపోయింది తన కలల్లోకి.

ఈసారి తాను సముద్రపు ఒడ్డున కూర్చున్నది. ఇసుకలో బొమ్మలు గీసుకుంటూ .... కెరటాలు పందేలు వేసుకుని అనిపిస్తున్నట్లు వస్తున్నాయి తాను బొమ్మలు మూసేసింది. వాటిని చూసేందుకని. అవి తనను చూసి చిరునవ్వు నవ్వినట్లనిపించింది .... తానూ నవ్వింది లేతగా.

కెరటాలు మళ్ళీ నవ్వాయి. తానూ నవ్వుకున్నది. కెరటాలతో ఆడుకోవాలనిపించింది శ్యామలకి. ఆ నీలిరంగులో ఏముందో తెలుసుకుని కొంచెం తెచ్చుకోవాలనిపించింది. తాను చేయి చాచింది. కెరటాలు వెనక్కిపోయాయి, తనూ వాటి వెనకాల పరుగుపెట్టాలనిపించింది. ఎవరో ఆపారు. ఎవరో....

సముద్రం త్వరగా కరిగిపోయింది. అంతా కల సంగీతం మాత్రం వినిపిస్తూనే వుంది.

నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచింది శ్యామల. ఒక్కసారి ఆ మగత అంతా వదిలిపోయింది. ఎదురుగా ఆయన నిలబడి వున్నాడు — తన కళ్ళలోకే సూటిగా చూస్తూ—

ఆ చూపు కిరణాలలాగ తన కళ్ళలో పడుతూన్నది. శ్యామల కొద్ది క్షణాలు నిద్రకీ, తెలివికీ మధ్యన వున్న లోకాలలో వుండిపోయింది.

తెల్లటి పంచె, తెల్లటి లాల్చీ, శుచిగా తలంటుకున్న శరీరం. ముఖాన లేత చిరునవ్వు. సత్యం అలాగే ఆమెకి ఎదురుగా నిలబడి చూస్తున్నాడు.

"దీపావళి వొచ్చింది శ్యామలా!"

అప్పుడన్నట్టు ఎక్కడో టపాకాయ పేలింది.

"చూశావా ? సాక్ష్యం కూడా !"

అతను చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఆమె ప్రక్కన కూర్చుని రెండు వైపులా రెండు చేతులూ వేశాడు, కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ.

తన కళ్ళని మరల్చుకోవడానికే ప్రయత్నిస్తూంది. అతను మాత్రం వాటిని పట్టుదలగా వెంబడిస్తున్నాడు

"లేవాలని—లేదుకదూ?"

ముఖంమీది ముంగురులని సున్నితంగా వెనక్కితోస్తూ అన్నాడు సత్యం.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"దీపావళి—శ్యామలా .... ఈ చీకట్లో దీపాలు పెట్టి వెలుతురు తెస్తారు. నక్షత్రాలతో పోటీచేస్తూ ఈ దీపాలు .... ఎంత ఆనందంగా వుంటాయి! .... కదూ?"

అతను చూపు త్రిప్పడు— ఆమె కళ్లు మరల్చుకోలేదు.

"మన ఇంట్లో .... దీపాలు ఉదయమే పెట్టేరు !"

శ్యామల తెల్లబోయినట్లు చూసింది— ఒక్కక్షణం.

"నిజం. ఈ గదిలో దీపాలు చూపనా?"

అర్థం కానట్లు చుట్టూ చూడబోయింది శ్యామల.

"ఒట్టి మంచిదానివి," ఆమె కళ్ళని వెంటాడుతూనే అన్నాడు సత్యం చిరునవ్వుతో

ఆమె మాట్లాడలేదు—అలానే చూస్తూ....

"ఏం తెలిని పిల్ల ....దీపాలు నీ కళ్ళ

తిరిగివచ్చిన దీపావళి

ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావు

లోనే వుంటే నీ కెలా కనిపిస్తాయి? అద్దం తేనా ?"

అప్పటికి శ్యామలకు అతని ఉద్దేశం బోధపడింది. అతని కళ్ళల్లోని వెలుతురు కనిపించింది. ఆ కాంతీ, అతని అంతరంగంలోని ప్రశాంతతా ఒక్కసారి ఆమెకి తెల్లవారిందనే విషయాన్ని జ్ఞాపకం తెచ్చాయి. సిగ్గుపడి లేవబోయింది.

"మాట్లాడవ్ శ్యామా !"

అవును.... తాను.... మాటలాడలేదు.... మాటలాడదు – అతని కళ్ళ మెరుపులోకి చూస్తూ తానేమని మాటలాడగలదు. తనకి కనిపించేది ఇక్కడా, అక్కడా, అంతటా చీకట్లే: ఆ దీపాలు తనకేమి కనిపిస్తాయి?

"నేనలా అనుకోలేదులే."

నెమ్మదిగా అని అతను చేతులు తీశాడు. లేచి త్వరగా అవతలి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది శ్యామల- అతను చివర అన్న మాటలు పదేపదే మననం చేసుకుంటూ.

అద్దం తీసి ఒక్కసారి వెలుతురులో చూసుకున్నది.

కళ్ళు....కళ్ళు — అంతే అందులో అతని కేమిటి కనిపిస్తాయి? దీపాలు.... దీపాలు....

అద్దం నెమ్మదిగా క్రిందను వుంచి బ్రష్ తీసుకుని వరండాలోకి వచ్చింది శ్యామల.... అక్కడక్కడ దీపావళివచ్చిన విషయానికి గట్టి సాక్ష్యాలు వినిపిస్తున్నాయి.

ఒద్దనుకొన్నకొద్దీ శ్యామల మనసులో దీపాల వరుసలూ, మెరిసే బాణసంచా పదేపదే మెదలసాగాయి. అతని మాటలూ, ఆ కళ్ళలో తాను గమనించిన ఉత్సుకతా, ఆప్యాయమూ పదేపదే ముళ్ళలాగ గ్రుచ్చుకుంటున్నాయి.

రెండేళ్ళ క్రితం ఆ దీపావళినాడు తాను తలంటి నీళ్ళు పోసుకున్నది.... తెల్లటిచీర కట్టుకున్నది.... నీలిబ్లౌజు వేసుకున్నది.... తల అంతా విరియబోసుకుని ఆరవేసుకుంటూ....

చేతిలో బ్రష్ నెమ్మదిగా ఆగిపోవడంతో శ్యామలకి తెలివిఒచ్చింది. ఒద్దు.... ఒద్దు .... అనుకున్నది. ఆ కథ అంతా ఎందుకు త్రవ్వుకుని విచారించడం? ఆ రోజులు తిరిగి వొస్తాయనా? తొందరగా పళ్ళు తోముకుని, ముఖం కడు

క్కని తిరిగి గదిలోనికి వెళ్ళిపోయింది శ్యామల ఆలోచనలని బలవంతాన ఆపు చేసుకుంటూ.

సత్యం నిలబడి కిటికీలోనించి చూస్తున్నాడు. శ్యామల నెమ్మదిగా వచ్చి టేబిల్ దగ్గర కూర్చుంది. కుక్ కాఫీ తెస్తే....

"రేడియో కట్టేసేదా ?"

"మీ ఇష్టం."

తేలికగా అంది శ్యామల. అతను రేడియో కట్టేసివచ్చి తనదగ్గర నిలబడ్డాడు. వంటవాడు కోపాతో కాఫీ కప్పులు టేబిల్‌పైనపెట్టి వెళ్ళాడు.

ఆమె కోఫీ తీయబోయింది.

"ఇవాళ నాదీ" అన్నాడు సత్యం.

కప్పులో కాఫీ పోస్తూ, "ఒకటడగనా శ్యామలా?" అన్నాడు నెమ్మదిగా సత్యం.

"ఏమిటి?"

"మనిషి గురించి...."

నిశ్శబ్దంగా కాఫీ తాగడం ముగించి పేపరు తీసుకుంది శ్యామల....ఏం జవాబు చెప్పడానికీ ఆమెకి పాలుపోలేదు.

"అడగనా శ్యామా ?"

నెమ్మదిగా మళ్ళా అడిగాడతను.

"ఊఁ...."

"నిన్ను సుఖపెట్టడానికి నేనేం చేసేది శ్యామలా ?"

"ఏమీ ఒద్దు ...., నాకు సుఖంగానే వుంది."

శ్యామల యాంత్రికంగా అన్నది...., ఈ రోజులన్నిటిలోనూ ఆ ప్రశ్న సుమారుగా రానేవొచ్చింది ఎన్నోసార్లు. ఇవాళ మరికొంత స్పష్టంగా వచ్చింది — అంతే.

"అయితే, మనకింక మార్గాంతరం లేదంటావు...."

"లేదు...."

"ఇలాగే, పొడిగా బ్రతుకుదామా శ్యామా ?"

"అది మన చేతుల్లో లేదులెండి...., మనం చేసుకున్నదే మనచేతిలో వుండదు. చెయ్యనిది ఎలా వుంటుంది?"

అతను నెమ్మదిగా బయటికి వెళ్ళాడు. అతను తిన్నదెబ్బ ఆమెకి తెలుసు.... ఎందుకో జాలి అనిపిస్తుంది కూడా. కాని, నిజాన్ని దాచినకొద్దీ నిప్పులాగ అది రగిలి బాధించడంకన్న ఫలితం వుండక పోవచ్చు నిజాన్ని దాచడమూ తన ఉద్దేశం కాదు.

రెండేళ్ళ క్రితం....

తను తల ఆరవేసుకుంటూ గార్డెన్‌లో కూర్చున్నది. అంతా ఖండగ హడావుడి; తనకే మనస్సులో ఏవో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. ఆ పచ్చటి చెట్లూ, రంగురంగుల పూవులూ తన మనస్సులో

దీప దీప్తి

ఊరూర భాసించు దీపమ్ములూ!
దారులన్నీ నవోద్దీప్తమ్ములూ!!

చీకట్లు పోగొట్టు దీపమ్ములూ
వాకిళ్ళలోన సందీప్తమ్ములూ!!

తోరణాలై మించు దీపమ్ములూ!
ధారుణీ సర్వ సందీప్తమ్ములూ!!

ఆశావకాశాల దీపమ్ములూ!
ఆశయావేశ సందీప్తమ్ములూ!!

శక్తి ప్రధానాలు దీపమ్ములూ
భక్తిప్రభావ సందీప్తమ్ములూ!!

కాంతిమంతమ్ములీ దీపమ్ములూ!
శాంతి సద్భావ సందీప్తమ్ములూ!!

—డాక్టర్ విరించుమహారి

ఏవో గిలిగింతలుపెడుతూ తన్ని ఆలోచనల్లో ఊగులాడిస్తున్నాయి—జోకొడుతూ.

ఆ క్షణంలో తాను కొంచెం మగతలోకి జారిందన్నట్లనిపించింది. అతని చక్కని విగ్రహం తన కళ్ళల్లో నాట్యం చెయ్యసాగింది.

అతను దైవమూర్తి అనుకున్నది తాను.

ఆ క్షణంలో తనకెందుకో అతనెన్ని రెట్లో దైవత్వాన్ని దాచుకున్నట్లు కనిపించాడు.

అప్పటికి తాను ఆరు నెలలనుంచి చూస్తున్నది. అతనెన్నడూ గట్టిగా మాటలాడలేదు అనవసరంగా ఎవరితోనూ జోక్యం కలుగజేసుకోలేదు. వచ్చి నాన్నగారి లైబ్రరీలోకి వెళ్ళేవాడు తనకు కావాల్సిన పుస్తకాలు తీసుకుని చదివి, నోట్సు వ్రాసుకొనేవాడు, టైమ్ అయ్యాక తెచ్చి ఫైలు తీసుకుని వెళ్ళిపోయేవాడు.

తాను తోటలో కూర్చుని వుండేది. ఉదయం, సాయంత్రం, గేటు తీసుకుని లోపలికి వచ్చి తన ముందరినుంచే లోపలికి వెళ్ళిపోయేవాడు, ఎన్నోసార్లు అతను ఆగి ఒక్క మాట అడక్కపోడని తాను ఆశపడేది.

ఊహూఁ! ఎన్నడూ ఆరునెల్లల్లో రోజూ ఈ కార్యక్రమం సాగుతున్నా అతను తనముందు ఆగలేదు. తిన్నగా వచ్చి వెళ్ళిపోయేవాడు.

ఒకసారి నాతో మాటలాడితే! అనుకునేది తను. ఎందుకని తన ఆత్రుత గ్రహించడు? అనుకొనేది. మొదట క్రోధం వచ్చింది. తరువాత అసహ్యం వేసింది—కాని తరువాత అణచినకొద్దీ తన ఓటమి తనని మరీ కదిలించాక తాను అలా జరుగుతుందని ఆశించేది. ఏదో అందరాని గొప్ప విషయంలాగ కనిపించేవా డతను. గంభీరంగా, ప్రశాంతంగా తానెన్నాళ్ళో కలగన్నట్లు.

ఆనాడు అతను రాడు — దీపావళికైనా సెలవు తీసుకోడూ? ఎందుకో అతను రాడనుకుంటేనే తనకి కష్టం అనిపించింది.

అలానే తాను కూర్చున్నది ఇవన్నీ ఆలోచించుకుంటూ,

కొద్ది నిముషాలు గడిచాయి, చిన్న నిద్రనుంచి మెలకువ వచ్చినట్లయింది. ఎదురుగా అతను నిలబడి వున్నాడు.

ఆ క్షణంలో తాను ఎంత ఆశ్చర్యపడ్డదో శ్యామల ఎప్పటికీ మరిచిపోలేదు. కలలన్నీ నిజమై, కలలోనిఆశలునిజమై....

తాను తెల్లబోయి చూసింది.

"క్షమించండి" అన్నాడతను.

"ఎందుకు?" అనబోయింది శ్యామల. కాని....

"మీ నిద్ర పాడుచేశానా?" అని అడిగాడతను.

"లేదు" అన్నది తాను.

"కళకోసం మీ నాన్నగారి లైబ్రరీ ఆరు నెలలనించి గాలిస్తున్నాను. ఎన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నా ననుకున్నాను. కాని...."

"ఏమిటి? ఏమిటి?"

"ఇవాళ క్రొత్తగా నేను చిత్రించాల్సిన దేమిటో గమనించగలిగాను. మీరు నిద్రిస్తున్నప్పుడు ఆ సౌందర్యం నే నెన్నడూ ఊహించలేకపోయివుందును. ముఖ్యంగా ఆ తెల్లటి ఫాలభాగంమీద పడుతూన్న ఆ ముంగురుల సౌందర్యం.. క్షమించండి, అతిగా మాట్లాడుతున్నానా?"

ఏమిటోలా వుంది శ్యామలకి. తాను కలగంటూన్నదా ?

"వీటన్నిటినీ మించి ఆ కళ్ళు, మీరు దేవతా స్వరూపులు, కళ్ళని నేను కుంచెతో తేగలిగితే ధన్యుణ్ణయ్యాననుకుంటాను."

తాను తన్మయురాలై వింటూన్నది.

"ఒక్క కోరిక వుంది శ్యామలాదేవీ!"

తన పేరు కూడా అతనికి తెలుసును. ఆ క్షణములో తానెంత గర్వపడింది!

"ఒక్క గంట....మీ నాన్నగారి స్టూడియోలో నా కోసం కూర్చుంటారా?"

"అలాగేలెండి"

తేలికగా అన్నది తాను. అతను వెళ్ళిపోయాడు. కొండలమీదనించి కొండలమీదికి గెంతుతూ ఆడుకోవాలనిపించింది తనకి. అద్దం చూసుకున్నది. తన కళ్ళలో అంత సౌందర్యం వుందా? అతని మెప్పుని పొందేంత సౌందర్యం?

ఆ రోజంతా పువ్వులమీద గడపింది తను.

చీకటిపడేక తాను బాల్కనీ మీద నిలబడి, ఊరిలోని దీపాల పట్టికి చూస్తూ ఆలోచించసాగింది. తన చుట్టూ దీపాలు. ఊరిలో దీపాలు ఇంటింటా బారులు తీర్చిన దీపాలు, వరుసలు దిద్దిన జ్యోతులు. తన మనస్సులో వున్న దీపాలకి అధి వాస్తవిక ప్రతిబింబాలలా అనిపించింది శ్యామలకి.

ఇంట్లో అందరూ పనుల్లో వున్నారు. తాను అలాగే ఆలోచించసాగింది. ఈ దీపావళిలాగ వుండిపోతే! ఎప్పుడూ కాలం కదలకుండానే వుండిపోతే!

"నమస్కారం శ్యామలాదేవీ!"

ఉలిక్కిపడింది తాను. అతను మళ్ళా అప్పుడు!

అతను కొంచెందూరం నించి తనవైపు అలాగే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. తనకెందుకో శరీరం అంతా కాంతిగా మారిపోయి, పైన కాంతిలో కలిసిపోతున్నట్లనిపించింది.

"దీపాలు చూస్తున్నారా?"

"అవును. బాగున్నాయి కదూ?"

"బాగా... కాని, మీ కన్నుల్లో కాంతి సరీ ప్రశాంతంగా, ప్రకాశవంతంగా వుంది. ఊరంతా తిరిగాను చక్కటి బొమ్మకి ఐడియా దొరుకుతుందని. చివరికిలాగ వచ్చాను. నా మూర్ఖత్వం ఇప్పటికి తెలిసివచ్చింది. ఈ దీపాలన్నీ చీకటి వుంటేనే ప్రకాశిస్తాయి. మీ కళ్ళు ప్రకాశిస్తే అందాన్నిస్తాయి."

అతను మరేమీ మాట్లాడలేదు. కొద్ది క్షణాలు అలాగే తానూ, అతనూ వుండిపోయారు.

"సెలవు శ్యామలాదేవీ! మళ్ళా మనం త్వరలో కలుసుకుంటాం అనుకోను రేపు వెళ్తున్నాను"

చెంపదెబ్బలాగ తగిలింది.

"ఇవాళ ఇంటినుంచి ఉత్తరంవచ్చింది మా అమ్మాయికి చాలా జబ్బుగా వుందని, వెళ్ళాలి. నా పనీ ఇక్కడ అయిపోయింది. ఇంటికి వెళ్ళి బొమ్మలు వేస్తాను. మీకు ... సంస్కారాలు."

... ... కరిగిపోతున్నట్లయింది. అతను ఆ చీకట్లోకి వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఎన్నాళ్ళనించో కంటున్న కలలు, నిజమైన కల, చీకట్లో కలిసింది.

తరువాత అతను వెళ్ళిపోయాడు. బొమ్మలు వేశాడు. తనకి అటు చూడాలనిపించలేదు.

దీపావళి పేరు చెప్పినప్పుడల్లాఅదంతా జ్ఞాపకం వస్తుంది. దొంగాటలో దొంగ నిజంగా మాయమయిపోయినట్లనిపిస్తుంది.

అదే, రెండు సంవత్సరాల క్రితం అతను....

అద్దంలో చూసుకునేసరికి తన తెల్లటి నుదురూ, కళ్ళూ, తననే వెక్కిరించినట్లనిపించింది శ్యామలకి. భర్తా, సంసారమూ ఇవన్నీ తనకెప్పుడూ హేళన చేస్తున్నట్లే అనిపిస్తూంటాయి.

దీపావళి మరీని, ఆ దెబ్బలన్నీ జ్ఞప్తికి వస్తాయి.

సాయంత్రం అట్లాగే ఆలోచిస్తూ బాల్కనీ మీద నిలబడి చీకటినీ, దానిని అలంకరిస్తూన్న చిన్న చిన్న దీపాల వరుసల వందలనీ చూస్తోంది శ్యామల. మధ్య మధ్య టపాకాయలూ, తారాజువ్వలూ, ఆమె అవధానాన్ని బలంగా లాక్కుపోతున్నా, ఆ దీపాలమధ్య ఈ చీకట్లలో తన జీవితాన్ని గురించి ఆమె ఆలోచించుకుంటూన్నది.

ఎక్కడో నిలబడి తనని చూస్తున్నాడని శ్యామల అనుకున్నది.

అవును. సత్యంకి కావల్సినదీ తన సౌందర్యమే. అందుకే తానింత పొడిగా జీవితం గడపాల్సివచ్చింది. కొంచెం ఈ మెరుగుపోయాక తానెవరికి కావాలి?

ఆ మాటే ఆమెపదేపదే ఆలోచిస్తుంది.

ఈ సౌందర్యం కాకుండా, ఆ కళ్ళు కాకుండా ఆ నుదురు, ముంగురుల అందం కాకుండా, తానెవరికి కావాలి?

సత్యానికి కనిపించేవీ అవే. తనని తనెన్నడూ చూడడు.... చూడలేదు.

చీకట్లు చిక్కబడినకొద్దీ దీపాల కాంతులు ప్రస్ఫుటాలు అవుతున్నాయి. తగిన గమ్యస్థానం గురించి ఆలోచించుకుంటూ శ్యామల అలానే నిలబడింది.

తన చుట్టూ చీకటినిండా దీపాలు.

నెమ్మదిగా వంగి, క్రిందనున్న దీపాల వరుసలు చూడబోయింది శ్యామల. చేతికి చుట్టుకున్న చెంగు చిన్న ప్రమిదని రాసుకుని అంటుకుంది. మంట ఒక్కసారి లేచి నుదురుకి తగిలింది.

ఛర్రున వచ్చిన మంటనించి శ్యామల త్వరగా తప్పించుకోలేకపోయింది. నుదురంతా కాలేదాకా చీరకి వున్నమంట ఆరలేదు. తరువాత—

బాధగా కళ్ళు తెరిచింది శ్యామల. నుదురు అంతా విపరీతంగా బాధిస్తోన్నది. కట్టు కట్టారులా వుంది.

"ఎలా వుంది శ్యామా?"

సత్యం నెమ్మదిగా అడిగాడు. శ్యామల తెల్లబోయినట్లు చూసింది. ఆ ఆప్యాయం ఇంకా....

"ఎలా వుంది?"

మళ్ళీ అడిగాడు.

"ఆ అద్దం ఓసారి...."

అతను తెచ్చి ఇచ్చాడు.

"కట్టు విప్పండి"

"ఎందుకు?"

"ఒక్కసారి విప్పండి."

"ఒద్దు శ్యామా. చాలా బాధ పెడుతుంది వద్దు."

"కాదు— వెంటనే కట్టుకుంటాగా!"

నెమ్మదిగా ఆ కట్టు విప్పాడు సత్యం. నుదుటి నిండా నల్లటి గాయం ఒక కంటి క్రింద పెద్దమచ్చ అద్దంలో.

"అసహ్యంగా ఉందికదూ?"

"లేదు శ్యామా ఏమిటా ప్రశ్న?"

"చెప్పండి."

"లేదు. ఏమీ అసహ్యంలేదు. కొద్ది రోజుల్లో అంతా పోతుంది."

"మచ్చలు వుంటాయి."

"వుండనీ."

అతను అద్దం తీసుకుని దూరంగా పెట్టేడు. ఆమె మళ్ళా మంచంమీద పడుకుని ఒకసారి కళ్ళు మూసుకుంది.

కళ్ళు తెరిచేసరికి అతను ఎదురుగా నిలబడ్డాడు- తన కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"కట్టు కట్టేదా శ్యామా?"

ఆ ఆప్యాయతతోనే అడిగాడతను దగ్గరిగా వస్తూ.

"ఒద్దు - అవసరంలేదు."

నెమ్మదిగా అతని చేతులు తన చేతులలోకి తీసుకుంటూ అన్నది శ్యామల

"ఏమీ?"

"దీపావళి వచ్చింది. అందుకని."